

# G E D I C H T E N.

DOOR

JOH. W. KERKMEIJER—BAKKER.

---

I.

## DE BURCHT DES DOODS.

Toen klopte ik aan de zware zwarte poort  
van eenen burcht, die op een ruwe rots  
hoog klom ten hemel. — Dreigend klonk 't geklots  
der donk're waatren, ruischend rust'loos voort.

O donker was de zee en 't wilde zwerk...  
maar donkerder is Leven, wild van smart!  
Die 't ruw gevaar der harde rotsen tart  
is vrijgevochten, en in 't sterven sterk.

Toen hoorde ik slepend stappe op doffen grond...  
de zwarte poort werd langzaam losgedaan...  
Twee sombere oogen zagen zwijgend me aan:  
Het was de Dood, die op den drempel stond.

„Wat komt gij zoeken op der Eeuwen Rots,  
met kleed bekleet en rood van brandend bloed?”  
Toen viel ik weenend neder aan zijn voet  
en boog voor Hem mijn ongebogen trots.

Maar zwijgend hief hij me op en zag mij aan...  
Toen wist ik, dat hij geen genade had. —

. . . . .  
. . . . .  
Woest is de zee... en donker 't rotsig pad,  
dat ik op zijn bevel terug moet gaan.

---